

LO MESTRE TITIS

SEMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobará en tots los kioscos y demás llochs de venta de periódichs

Número solt: 5 céntims; número atrassat: 10 céntims

SUSCRIPCIÓ

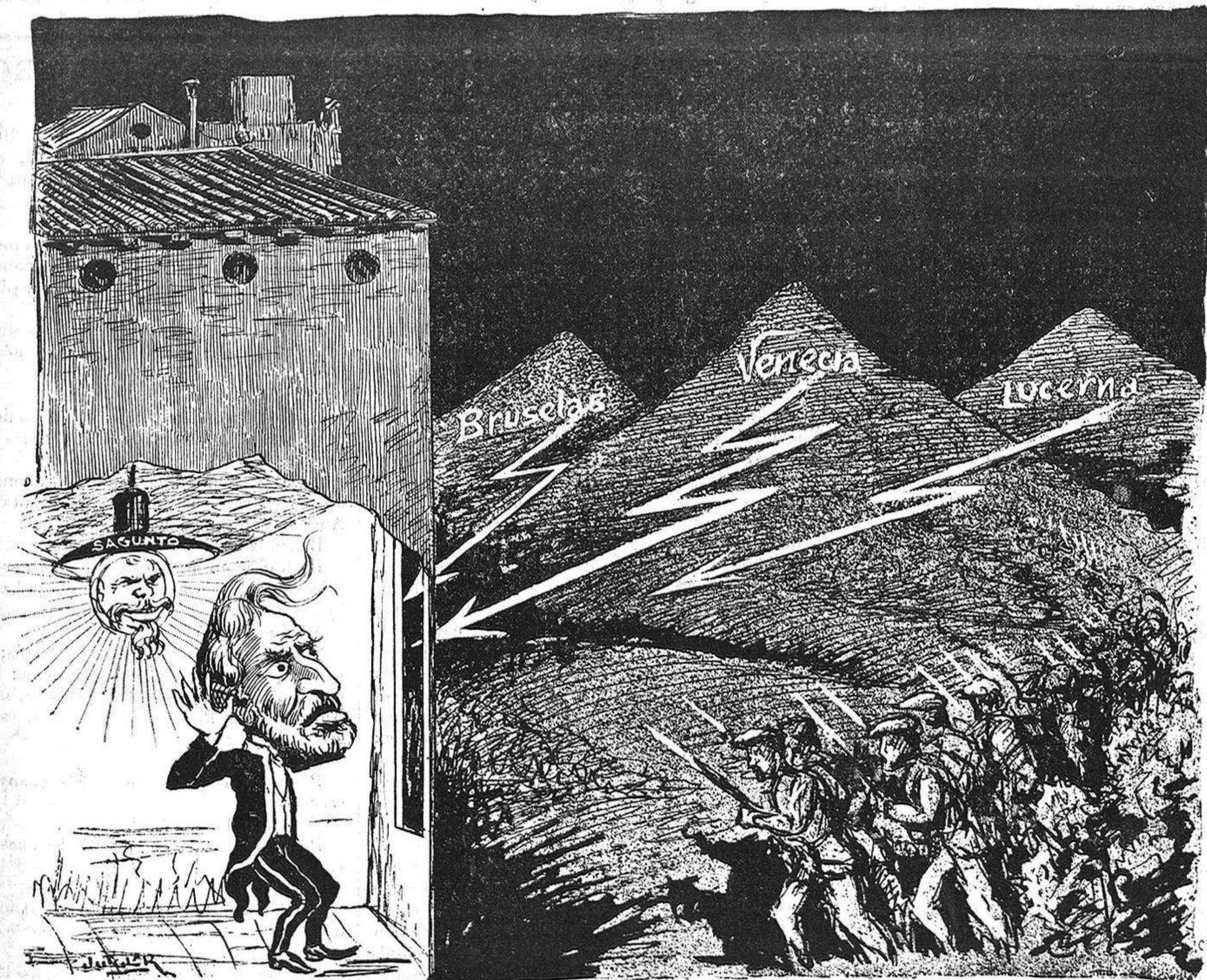
En Barcelona: semestre, 2 pesetas
» » un any, 3 »

En provincias: semestre, 2'50 pesetas
» » un any, 4'00 »

Extranger: semestre, 3 pesetas

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador

¡JA VENEN!!

—¡Santa Bárbara, ajudeume!
¡¡Ja venen, ja son aquí!!

¡¡¡Jo no he trencat may cap olla!!!
¡¡¡No 'm feu ré, y seré carlí...!!!!

LO CACICH

Lo cacich es la bestia més horrible, de totes quantas fan mal devall l' ample y blava capa del cel.

Lo propassar-me tan sols á parlar del cacich, m'es-garrifa y 'm fá tornar la pell de gallina.

Preferiria trobar-me devant d' una hiena, d' un tigre de Bengala, d' una pantera de Java, d' un lleó del desert, casi del mateix dimoni, que no ensopegar ab un cacich, bestia sempre aconsellada per Llucifer. Perque 'l lleó, la hiena, 'l tigre, la pantera y totes las ferases que jauhen en l' arenós plá del desert solitari y feréstech, sols tenen instint, y 'l cacich, pensa. Aquesta es la inmensa ventatge que té sobre aquestas ferases, y aquesta es la circumstancia que 'l fá més horrible que ellas.

¡Deu vos guardi á tots de la sarpa malehida d' un cacich!

Es una bestia espantosa criada als pits de l' estúpida Llibertat lliberal; cadell bört del vil parlamentarisme; sombra de Satanás; fill del infern; execració dels homes honrats; deshonra viva, perpetua y constant del sistema; sombra sinistra del esperit del mal; auguri terrible de la fatalitat, herald execrable de la concupiscencia y ángel fatídich de la ambició més impúdica y del egoisme més refinat.

Lo cacich no fá may res en benefici de ningú; tot ho vol per ell; sos propis amichs, sos mateixos correigionaris, sa familia, sa patria, son Deu, tot ho trepitja; logra lo que ambiciona, sens mirar lo que li costa; ho vol, es omnipotent, y ho té. Res l' afronta, res l' espanta, res lo deté. L' innocencia, la virtut, l' honor, la vida, tot cau á sos peus, y si 's proposa enrejolar sa cambra ab aras sagradas, las trepitjará ab sa pota asquerosa, sens una turbació en son rostre, un dolor en son cor, ni un plor en sa ánima.... ¡es horrible! Ell no 's detura per res; si vol un honra, la roba; si li sobra un home, 'l mata.

No heu sentit parlar may d' aquestas collas que 'ls hi guardan las espatllas? ¡Es clar que sí! Repareulas; las forman homes viciats y corrumputs, matons de casas de joch, y pinxos de casas.... pitjors, sempre ab la blasfemia á la boca, per la que llensan un baf d' aiguardent y tabaco que empesta; lo garrot á la má, la pistola á la butxaca, y 'ls ulls als.... rellotges y portamonedas de la gent de bé.

Aquesta es sa cort, aquestos sos amichs; y encara després de tot, tota aqueixa caterva d' homenots al costat del cacich.... ¡semblan honrats!

Lo cacich disposa de gran influencia y brillant posició social, y per regla comú se cartreja ab l' amo del cotarro, ab l' home de l' auca, ab lo cacich máxim.

Contra tot atenta; la justicia incorruptible, la milicia invulnerable, l' Estat suprem, son, més de un colp, objecte de sas tentacions infames; no dich que logri lo que vol—á poch á poch—dich que 'ls tenta. Y fins.... ¡perque no dirho! y fins, á voltas, truca ab hipocresia á las mateixas portas de l' Iglesia de Deu, y, de vegadas, s' alaba d' haver fet nombrar un bisbe ó un canonge. Tampoch dich que sigui cert—entemnos—dich que se 'n alaba.

Lo cacich no té cap virtut, pro posseheix tots los vicis. Per lo general un cacich es lo compendi y la quinta essencia dels set pecats capitals; es lo quart enemich de l' ánima, es la personificació de tots los pecats que claman venjansa contra l' Esprit Sant, es la vivent protesta del Decálech, es, en fi, tot lo contrari del que deu ésser un home de bé.

Per xó es cínich, lúbrich, ambiciós y embustero.

Ment quan fingeix religiositat, y quan va á missa, y quan aparenta virtut y honradés; y ment quan riu y quan plora, quan está alegre y quan está trist, quan parla y quan calla, sempre, sempre ment. Lo cacich está divorciat ab la veritat, precisament perque aquesta es una qualitat dels homes honrats.

¡Aixó sí! Las paraulas las té dolsas com la mel, es una sirena per lo general; mes los fets son més amarchs que 'l fel y més tristos que la mort y més abundants que 'ls d' una epidemia.

Lo cacich es sempre home de talent, es sempre un cap de brot; veritat es també que tot aixó 's necessita per viurer enganyant continuament.

Ell parla de relligió, de moral, de justicia, d' arts, de ciencias, d' industria, de comers, de milicia, de tot; y 's comprén, ell necessita saber los principis ab que 's fundan las ciencias, las reglas en que 's basan las arts, los preceptes sobre que descansa la moral, la disciplina ab que 's regula la milicia, las relaciones ab que 's comunican comerciants é industrials. Si no fos aixís, ¿cóm falsejaría principis, y desbarataría reglas, y xafaría preceptes y trencaría relaciones? Per ser dolent es necessari saber lo bó, si 's vol fer ab

picardia que dissimuli 'ls mals intens, y 'ls perniciosos fins que un se proposa.

Un altre malignitat te 'l cacich, y es lo ferho tot á la sombra, sordinament, furgant com taup, sota terra, á las foscas com los llops, ab villania com los cafres. Devant del altiu es sempre humilt com un colom, en front lo mans es altiu com un lleó; cara á cara de tots astut com la serp, traïdor com la hiena, vil com l' os blanch.

Son distintiu es l' ambició, son lema: "primer jo, després jo, sempre jo, y acabat.... jo."

Tots moren ab lo cor trossejat per la lluyta continua de tots los apetits: "Vull or" li diu l' avaricia; "Vull plahers" li diu la luxuria; "Vull manar" li diu la superbia; "Tinch fam" li diu la gola; "Tinch son" li diu la peresa; "Ho vull tot" li diu l' enveja; "Venjansa contra tots" li diu la ira. ¡Aixó 'l mata! ¡No pot satisfacer á l' hora tots aquestos brams d' ignominia y de llot!

¡Sembla mentida que cápiga tanta vilesa dins los cos raquílich d' un sol home!.....

Lo día que 'l poble desperti.... ¡quina penjada!
R. DE LL.

¡POBRE ESPANYA!

¡Pobre Espanya nau perduda que navega debatuda	rema fera y 'ls ulls gira á Qui espera ó bé salvarte ó mori.
per las onas, sens pilot; las onadas com la llansan; y ab prestesa ja l' atansan á estrellaria á un islot.	— ¡Pobre Espanya! ¡quánt t' anyora! Qui tas penas sempre plora al véuret sens cap consol.
— ¡Pobre Espanya sens ventura! Pobre Patria que segura sens pensarho veus ta fi; girat, girat,	— ¡August Princep socorreula! ¡que no mori! ¡ay, salveula! Y aixís será, si Deu vol. ROCH.

Cada poble ¿té'l govern que 's mereix?

VII

¡Ah, doctor de la meva animeta! vosté 's permeté parlar de calsas, al formular son argument, y jo li suplico que no 's serveixi per ara de consellant paraula, que no está la Magdalena pera tafetans, ni jo pera caborias de certa mena. M' ocupa l' estudi de un tema general; ne parlo en sentit general; no busco conflictes, sinó que 'ls aparto del camí. Mes, com que tal volta algú pot recordar alló de la vella de la fábula que 's veyá lletja en tot los miralls, m' apar que lo millor es que no parlém jamay de calsas encara que procurém indagar en qué consisteixen, qui deu portarlas y qui las porta en pobles mal governats. Pensava que á fi y efecte d' evitar lo mot terrible, sería hó emplear una sort de perifrases, substituhint la paraula calsas per alló que 's posa pe'ls peus y s' apreta á la cintura. La perífrase no es pas molt correcta, es massa llarga y fins pot fer confondre las calsas ab los calsotets, pero aquestos dos com son iguals, *unitatis unitandis* y ja n' hi haurá prou pera que vosté m' entengui, tota vegada que es admés per la ciencia que si 'l llenguatge té son origen en la naturalesa, las paraulas son purament signes convencionals de las ideas.

Dich, donchs, que alló que 's posa pe'ls peus y s' aprera á la cintura no 's trova en los debers del ciutadà, perque, si be no coneix aquell célebre manual francés que 'ls conté, á no estar jo molt equivocacat, tot deber importa l' idea d' inferioritat, de subjecció, d' obediencia respecte d' un altre, que, per lo mateix que té un dret correlatiu, es superior y es duenyo d' exigir lo compliment del deber. Entench que en aquest ordre d' ideas, lo qui pega mana, 's convirteix en qui mana pega; aixó es, qui está en el deber, si no reb se trova en condicions, no de pegar, sino de rebre; ergo no es aquí ahont está alló que busquem.

Per altre part la doctrina del deber es elástica, tal volta més que la goma, en aquesta sort de materias, de modo y de manera que no 's presenta fácil trauren una base sólida y segura pera edificarhi res estable y concret. Aquí, á Fransa, á Italia y á tot arreu ahont hi ha aqueixos partits, que 'ls sabis entenen ser necessari per la bona marxa governamental, los ministerials li dirán que 'l poble está en el deber de donar tot son apoyo al govern, aixís fassi totes las gatadas imaginables; los d' oposició li assegurarán com article de fe que 'l deber del poble consisteix en

negarli l' aigua y 'l foch, encara que sia 'l menos dolent possible.

Admesos los partits, no n' hi dich pas res de tot lo que 'n devalla. La disciplina es lo primer deber de quants los forman: cal fer lo que fa 'l cap de colla y es precis anar ahont va ell: qui no segueix al manso, queda fora del remat ab la taca d' una excomunió que, si no 's tracta d' un cap d' ala, jamay més mereix perdó. Aixís la conciencia individual deu plegarse, doblegarse y resignarse, perque la gent de partit son homes fets de duas pessas, tenen doble naturalesa; deyan, de la conciencia del home s' aixeca la conciencia política; los debers del home callan sempre que parlan los debers de partit. Lo partit avans que tot, com deyan lós antichs progressistas, ó com deya en altres termes Castelar: *entre la fe de mi madre y la libertad, opto por la libertad.*

L' home de partit deu tenir la conciencia á prova de bomba, perque aixó sí, la conciencia constituheix un altre deber indiscutible. No vol dir res que la materia de govern sia mudable y transitoria en molta part; no significa res que 'ls pobles viscan en lo temps y que aquest plaga s' entretenga en canviarho tot y trastocarho tot; *somos ó no somos*; ahir ha de ser avuy com ho será demá, ó com diu aquell lema, cada any repetit en las composicions dels Jochs Forals: "catalá soch y seré fins y á tan que moriré." L' estatua de mármol d' en Pi y Margall s' ha fet estimable per sa constancia, per sa consecuencia en las doctrinas silanagmáticas de tota la vida, encara que qui l' admira las cregui funestíssimas. D' aquí 'n prové un altre aspecte de la conciencia política: la necessitat de sostenir lo que no 's creu, per més que fassi pessigollas y fins butllofas en la pell de la conciencia individual.

¡No 'n tindríam poca de tela si continuessim examinant la teoria dels debers!

Ja 'm sembla veure que vosté somriu y sentir qu' exclama: no entench pas aixís la paraula deber: jo parlo dels drets socials que son al mateix temps debers socials y estimo qu' en lo compliment d' aquests s' inclou lo ue vosté busca ab empenyo digne de millor causa.

Si no m' enganyo, amich doctor, aixó no passa d' un cercle viciós; ne parlarém.—R.

TELEGRAMAS URGENTS

Madrid, 2.
La por puja qu' es un contento; 30.000 liberals atacats de dita enfermetat temen que se 'ls hi compliqui 'l trancasso, y 'ls atrapi al llit l' hora del.... (cop de censura).—*Quimet.*
Madrid, 2-3 ³/₄ de 15, nit.
Un grupo d' homes molt coneguts per sas ideas retrógadas, posan forcas per las cantonadas dels carrers. Se creu que aixó es síntoma de pluja.—*Flaviol.*
Ceuta, 3-4'45.
Los liberals d' aquest penal, esperan als altres en la primera embarcació qu' arribi. S' acaban las obras de ensanche del edifici.—*El Panoli.*
Habana, 2-4'50.
Se creu fundadament que 'n Blanco demanará cuartos aviat.—*Lo Violet de Sant Quim.*
París, 2-5'10.
Mr. Day té un cólich espantós, á consecuencia dels ápats devorats, en Montero li recepta en llatí, y l' Abarzuza tús en inglés.—*Trouseau.*
Berlín, 2-5'25.
Lo Kaiser no ha anat á Espanya per por de complicacions. L' emperatriu diu que ja ha entrat en calor.—*Mos-ka.*
Manila, 2 5'45.
S' han acabat los mantons y l' arrós; Dewey está perdut com un xino, per una xina; l' Aguinaldo 'l busca ab 12 cafres: se creu que 'l trobará: en Panxa-Ampla y Joan Portela sempre varen esser amichs.—*Krick Krok.*
Madrid, 2-4'50.
Per la gana que hi ha no 's guanya res.—*Llop-cerver.*
Fernando Poó, 2-5'10.
Pórtinlos quan vulguin.—Hi ha puesto per tots.—*Gardela.*
París, 2-5'25.
La Comició de la pau s' ha trencat lo peu, y no pot dir *piu*, perque ha caigut en un *puu*.—*Piu.*
Gerp (alta montanya) 2-5'40.
Los pins fan moguda. Paper carlí á la vista 115'99; pobres de nosaltres si arriba al 116.—*Juspineda.*
Venecia, 2-6'40.
Ojo.... (La censura ens ha borrarat la firma).

FOTOGRAFFIE VIGATANE

I nuovi promesi

—Recontri! Capo di Lupia, dime ¿che sono quèlle gagnote che si fano gli dui giovenelli appostati al pede d'un pilare in quèsta Piazza tan grande?—Ed il Capo Excel-lentissimo mi risponde:—Fritti dei mei peccati, foca, foca tan bel-la pareca ch'e la notte còmica di quèsti giorni. Visconti Virosta s'apel-la l'oggeto dei principali commentari. ¿Non osservas il suo posatto frente la sua raspa? Gommoso piu piu che la gomma arábica, inclina 'l suo cosso gòtico como la cathedrale di Burgo, incatronatto como gli enagüi d'una signora, complimentoso como una monna ballerina. Non e capasso di manjarsi le criature como gli carlini; sembra un altro Cavaglieri di la trista figura, un nuovo Mariano del-le Gavie, in una parola, un sarcto di guixi barratto.

Nel pocco tempo che parsigue al-le mosse di quèsta civittá ia ha tastato molta scudel-la di carabassa: mais par fine s'ha presentatto col vigotti rifilatto e 'l corbatino tan lúcido, e la sua seletta clenxa bifurcata nel medio del capitolio, che oggi ia parla francamente col-la sua adorabile silfide, ch'hasta l'ha convidatto due volte a manjare un stufatto di pebrotti scalibati con tommatti, di seva con bitxo al-la grael-la; e per tal lo, quatro butifarre incontrate nel-la Cooperativa nominata *La Communa*, che il grande dipòsito de le langonisse tobe e 'l magatzimo dei liquori piu aromáthici che l'Anisso del Mono e del Mico.

El-la, la sua promessa, é multo discreta, ed é la coquetta d'altri jioveni ch'ossi li fano la trabetta. Prima di cosso como una ceril-la, si rimena tanto, che sembra spiritata di dintre e di fora. Ed e coquetta, non di farina, sinon cucca di polvi del-la mare Cel-lestira, polvi che nel-la sua cara si tórnan bianchi como un scarbato.

—Dom Capo, ancore no s'ha acabatto la rilazione?

—Calma, calma, Dom Fritti del-le cassolette dei mei genol-li, ch'are vene la buona cosa: cossi vano le carte dei sui primi amori, le quole col-la tua máchina poterás riprodurre junte al-le sue fotograffie che so pogutto pispate, ficando al-le sue butxache la mia mano che desde' alashore ha fetto pudore di pitxulí.

—Llegimmo donchi:

“AL-LA MIA INGRATÍSSIMA AMATTA

Manolina Patatta.

Mia amica, mia amica: il mio amore é tan vero, che veio mi torno lero no trovando una musica d'un poëta, d'un cantore che la piu dolsa posside, puigi ch'ara ia se 'm vide l'anima contra clarore.

Quando 't miro intussiamatto penso che 'm moro di gojo, e dico stando mitx bojo tu ets la gatta; io so 'l gatto.

La tua cara torratta, il tuo nasso buffono como il brocco d'un porrono,

la vista di xocol-latta, i tui negri cabel-li, le tue pelude orel-le, alcune pigue vermel-le e gli lavi ossi vermel-li, captivano 'l mio cuore nel grado summo, tan alto che ia 'm trovo tot malalto morendo per te d amore.

Si e dolsa l'amistá tua, piu dolsa é la tua vista che 'm mata ab miratta trista e 'm lliga un nuso á la cua.

Si 't veio al mio devanto di capo a pede trimolo e ara pensanti tan solo mi quedo mutto di spanto.

Visconti Virosta.“

—Cossi la contesta:

“Signore Visconti Virosta. Vici.

Mio caro: Le tue selamazione m'han mogutto á direte che dimane al-le nuove del-la notte mi troverás al-le volte di baixi, frente di ca la Demonio, parlando col-la mia cusina, la rossa che stimavas con tutto 'l cuore e tutta la freisura. Mi faltano dieci riali per fere posare mitje sole e taloni al-le mie pol-lachre nel-la casa Baldiri, proveitora del-la familia Liri; mi falta una agul-la per sostenere 'l mogno, é la voldria tan ricca como la che porta la xuffera; mi faltano alcuni drappi per trauremi gli mocchi del nasso é una capsas dei polvi di matare le cucche, parche no m'agrada la piccore.

Si tutto quèsto m'intregas demane al-le volte di baixi, non seré piu ingratta ni 't faré fere 'l potxinel-li.

Una cosa ti supplico: non caminis massa dretto ni tanpocce gepperutto; non miris la cara di pomme agre del-le altre mosse, parche del contrario non sirá piu tua

Manolina Patatta.“

—Dom Capo ¡quanta piccardia nel maggino del-le raspe!

—Ara vi riferiré la storia d'una stupenda trippa e la vita e mirácoli d'un homo secco como un chivao che xuppa una pippa xinesca di modernista....

—Dom Capo, vi ringrazzio tropo; mais oggi non pote sere, parche e multo tardo e ancore ch'han enceso l'el-lectricittá, stamo al-le fosche; sono le millore di Jerosalemo: “con mes anemo, méno valemó.”

L'espeditto hasta un altro giorno del Excel-lentissimo Lupia, vi comunico, lettori dilette che sto preparando pel sabbato siquenti une fermose fotograffie del Almanacho del mio famoso Professore Dre. Titas. Intrittanto, filicitto a tutti gli sui discipuli titelli che l'han fetto risoltare un kal-lendare di primmo cartel-lo.

NAPOLEONI FRITTI.

LO TIGRE REY

FAULA

Un tigre oprimia despòticamente á un poble del qu'era illegitim rey. Tothom demostraba lo seu descontent, per la tirania de tant mal govern, y de mil maneras partits diferents clamaban en contra de despòtichs fets. 'Ls micos y monas com á inteligents un partit regian de semblants á n' ells; moscas y formigas, directors també del partit d' insectes nombrats varen ser, y 'ls de quatre potas escoltant la veu d' un burro, formaban partit diferent. ¡Cóm s' en reya 'l tigre barbaritats fent, al veurer son poble, digne d' aytal rey! Mes no sempre reya y us diré 'l per qué; un partit hi havia formal á tot ser. Era la noblesa y 'ls bons sentiments junt ab la justicia

quí aqueix partit feu, y un lleó 'l guiaba, un lleó molt bell, l' únich que temia aquell tigre fer. Que l' unió fá forsa bé 'n sapigut es; faltant la segona l' altre no existeix, y aixó n'era causa com es consequent, que la tirania imperant anés. Passaren molts dias, y molts anys també seguint la injusticia y sempre en ament; pro tant va ensanyarse aquell tigre rey en son pobre poble, que insegué 's vegé. Los súbdits cridaban ja á aquell lleó bell que un jorn menysprehuaren ¡ajudans! diguent. Un crit de venjansa tota aquella gent compacte cridaba destronant son rey, cosa que lograda no haurian vist ells, cridant com cridaban tots diferentment.

Are jo voldria llegidor pacient, que la faula aquesta algom t' ensenyés. Per fer la contraria al mal, no hi ha més com á medicina qu' aplicar 'l be.

JOANET GRIPS.

Ja á París ha tingut lloch el robo més indigne y monstruós qu' ha presenciat lo present sigle.

Las Filipinas han sigut presa dels nortamericans, sens que cap potencia digués: ¡Alto!

En preném nota.

Per aquest viatge no necesitavam.... Monteros.

Perque, per anar á París, y fer la voluntat dels yanks ja 'n teniam prou ab la generositat de 'n Sagasta y ab la prodigalitat de nostre desditxat govern. Ho tindrem ben present....

Per home curro, en Blanco.

Mentres el govern li ha anat enviant cuartos, en Blanco ha desempenyat... perfectament lo seu càrrech. Pero, quan el govern li ha dit: *prou cumquibus*, en Blanco ha demanat el relevo.

També apuntém aquest *dato* del célebre servidor de la Patria, don Ramón.

A Madrit s' han detingut á dos frares per suposarlos complicats ab lo moviment carlista.

Y ara, escoltin:

¿Que 's prepara, ó tenen ganas que 's prepari un altre any 35?

Perque si 'l govern ho desitja, que ho diga ben clá. Y li respondrem lo que no 's pensa.

L' altre día, deya un *conspicuo* fusionista:

En Sagasta, que devant dels yanks ha sigut tan gallina, en prepara una contra els carlins que no se la pensan pas.

Pot ser que sí.

Pero, advertim al Sr. Sagasta que no tardi massa, perque no hi será á temps.

Per altre part, estém convensuts que si certs personatges estessin segurs de salvar la pell, es tant lo que 's veuhen la *menjadora* á tres passas, que 's tirarian de cap al carlisme sense pensarshi massa.

Y en Sagasta sap prou quí son.

L' Assamblea de Saragossa ha tingut un desenllás com lo preveyem.

Lo mateix que 'ls Congressos Catòlics, tot se reduhirá á un missatge á la Regent y pára de contar.

Total: papers mullats.

